

Sygn. akt II K 367/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11/12/2020 r.

Sąd Rejonowy w Chełmnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia Agata Makowska - Boniecka

Protokolant - st. sekr. sądowy M. C.

przy udziale Prokuratora - M. G.

po rozpoznaniu w dniu 11/12/2020 r.

sprawy:

K. K. (1)

s. K. i R. z domu P.

ur. (...) w R.

oskarżonego o to, że:

w dniu 11 maja 2020 roku około godziny 5.30 w miejscowości G. pow. (...) na autostradzie (...), kierując samochodem marki O. (...) nr rej (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie zachował bezpiecznej odległości od poprzedzającego pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...) przez co doprowadził do zderzenia z tym pojazdem, w następstwie czego pasażerka pojazdu O. (...) K. K. (3) doznała obrażeń ciała w postaci złamania kości przedramienia lewego oraz otarcia naskórka i obrzęku w okolicy kości jarzmowej prawej, a pasażer pojazdu F. (...) D. S. (1) w postaci rany płatowej głowy i rany płatowej szyi oraz złamanie trzonu mostka, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ruchu, a w przypadku D. S. (1) również układu oddechowego na okres przekraczający 7 dni

- to jest o czyn z art. 177 § 1 kk.

orzeka:

I. uznaje oskarżonego **K. K. (1)** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, tj. występku z art. 177 § 1 k.k. i za to po zastosowaniu art. 37a k.k. i na podstawie art. 177 § 1 k.k. wymierza mu karę 110 (stu dziesięciu) stawek dziennych grzywny przy przyjęciu jednej stawki za równoważną kwocie 40 (czterdziestu) złotych,

II. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego obowiązek zapłaty na rzecz pokrzywdzonego D. S. (1) kwoty 4.000,- zł (cztery tysiące złotych) tytułem częściowego naprawienia szkody,

III. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego obowiązek zapłaty na rzecz pokrzywdzonych D. S. (1) i K. K. (3), kwot po 3.000,- zł (trzy tysiące złotych) na rzecz każdego z nich tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego D. S. (1) kwotę 840,- zł (osiemset czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

V. wymierza oskarżonemu opłatę w kwocie 440,- zł (czteryście czterdzieści złotych) oraz obciąża go wydatkami postępowania w kwocie 1.182,07 zł (jeden tysiąc sto osiemdziesiąt dwa złote siedem groszy).

Mając na uwadze, że wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd ograniczył uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	<i>II K 367/20</i>	
<p>Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCENA DOWODÓW			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia			

dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	K. K. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Zgodnie z art. 177 § 1 k.k. kto, naruszając, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. Mając na uwadze bezsporne ustalenia faktyczne poczynione w sprawie Sąd uznał, że wina oskarżonego odnośnie			

zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu nie budzi wątpliwości, a zebrany materiał dowodowy nie nasuwa wątpliwości co do poszczególnych okoliczności stanu faktycznego. Bezpośrednią i jedyną przyczyną sprawczą wypadku było w ocenie Sądu zachowanie oskarżonego, który nie zachował bezpiecznej odległości od poprzedzającego pojazdu, przez co doprowadził do zderzenia z tym pojazdem.

Przestępstwo wypadku komunikacyjnego określone w art. 177 § 1 k.k. charakteryzuje się tym, że sprawca naruszając choćby nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała lub rozstrój zdrowia trwający dłużej niż siedem dni.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił, że oskarżony naruszył zasady bezpieczeństwa ruchu drogowego nieumyślnie.

Charakterystyczne dla tego typu naruszeń jest nieostrożne zachowanie się sprawcy. K. K. (1), na skutek nieprawidłowej obserwacji drogi, nie zachował bezpiecznej odległości od poprzedzającego pojazdu,

przez co doprowadził do zderzenia pojazdów. Oskarżony nie zachował się w żadnej mierze brawurowo, nie ustalono, by poruszał się z nadmierną prędkością.

Przestępstwo spowodowania wypadku komunikacyjnego ma charakter skutkowy, konieczne więc jest ustalenie, że pomiędzy stwierdzonym naruszeniem zasad bezpieczeństwa w ruchu a zaistniałym wypadkiem zachodzi związek przyczynowy. Skutkiem wypadku określonego w art. 177 § 1 k.k. są obrażenia ciała skutkujące naruszeniem czynności narządu ciała lub rozstrojem zdrowia na czas przekraczający 7 dni. W oparciu o dostępną dokumentację medyczną, a przede wszystkim opinię biegłego medycyny sądowej w ocenie Sądu nie ma wątpliwości, że obrażenia ciała obu pokrzywdzonych należy kwalifikować jako naruszające funkcjonowanie narządów ruchu na czas powyżej siedmiu dni w rozumieniu odpowiednich przepisów kodeksu karnego. Przestępstwo przewidziane w tym przepisie zagrożone jest karą pozbawienia wolności do lat trzech. Oskarżony dopuścił się naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym

<p>w sposób nieumyślny. Niewątpliwie zachowanie bezpiecznej odległości od poprzedzającego pojazdu stanowi jedną z podstawowych reguł ruchu drogowego na autostradzie. Przytoczony argument przemawiał za tym, żeby przyjąć, iż stopień winy oskarżonego oraz stopień społecznej szkodliwości czynu były większy niż nieznaczne.</p>			
	<p>3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
	<p>3.3. Warunkowe umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>			
	<p>3.4. Umorzenie postępowania</p>		

Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
4. KARY, ŚRODKI KARNE, PRZEPADEK, ŚRODKI KOMPENSACYJNE I ŚRODKI ZWIĄZANE Z PODDANIEM SPRAWCY PRÓBIE			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
K. K. (1)	I, II, III	I, II, III	Przepis art. 177 § 1 k.k. przewiduje tylko karę pozbawienia wolności do 3 lat. Sąd uznał jednak, że karą adekwatną do wagi popełnionego czynu i stopnia jego społecznej szkodliwości plasującego się „wysoko”, będzie kara grzywny. Możliwość taką dał Sądowi przepis art. 37a kk, zgodnie z którym jeżeli ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat (a tak było w niniejszej

sprawie), można zamiast tej kary orzec grzywnę albo karę ograniczenia wolności, o której mowa w art. 34 § 1a pkt 1, 2 lub 4. Oskarżony jest osobą młodą, dotąd niekaraną i nie sposób ocenić go jako sprawcy zdemoralizowanego, wobec którego konieczne byłoby od razu orzeczenie kary pozbawienia wolności, choćby nawet z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Ponadto oskarżony uzyskuje dochody za granicą w wysokości oscylującej w granicach polskiego średniego krajowego wynagrodzenia, stać go więc na uiszczenie grzywny. Wymierzona wobec oskarżonego kara jest w przekonaniu Sądu karą sprawiedliwą i spełnia dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k.

Wymierzając karę oskarżonemu K. K. (1) jako okoliczności obciążające Sąd wziął pod uwagę znaczny stopień jego społecznej szkodliwości, albowiem mimo, iż w przedmiotowym wypadku obrażenia kwalifikowane jako wypełniające znamiona z art. 177 § 1 k.k. odniosło dwóch pokrzywdzonych, jednak udział w nim brało oprócz oskarżonego w sumie sześć osób i tylko

cudem nie odnieśli oni poważniejszych obrażeń.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd wziął pod uwagę przyznanie się oskarżonego do zarzucanego mu czynu, wolę ograniczenia przewodu sądowego oraz jego dotychczasową niekaralność.

W konsekwencji Sąd wymierzył oskarżonemu karę 110 stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 40 zł. Określając wysokość jednej stawki Sąd uwzględnił, że możliwości zarobkowe oskarżonego przewyższają minimalny poziom, biorąc pod uwagę, że oskarżony osiąga dochód za granicą w wysokości prawie dwukrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę w Polsce.

Zgodnie z art. 46 § 1 k.k. w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, stosując przepisy prawa cywilnego, obowiązek naprawienia, w całości albo w części, wyrządzonej przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę; przepisów prawa cywilnego o możliwości zasądzenia renty nie stosuje się. Mając na uwadze złożony przez pełnomocnika

oskarżyciela posiłkowego wniosek Sąd zobligowany był do ustalenia faktu istnienia krzywdy i jej rozmiaru.

W pierwszej kolejności podkreślenia wymagał kompensacyjny charakter zadośćuczynienia jako sposobu naprawienia szkody niemajątkowej, wyrażającej się krzywdą w postaci doznanych cierpień fizycznych i psychicznych. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto jako niepodważalną zasadę, że poszkodowany powinien otrzymać zawsze pełne zadośćuczynienie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 1968 r., I PR 157/68, OSNCP 1969 nr 2, poz. 37; uchwałę pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973 r., III CZP 37/73, OSNCP 1974 nr 9, poz. 145; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03, OSNC 2005 nr 2, poz. 4).

Pojęcie "odpowiedniej sumy" ma niedookreślony charakter i w judykaturze wypracowane zostały kryteria, którymi należy się kierować, określając rozmiar przysługującego poszkodowanemu świadczenia. Należą do nich czynniki obiektywne, jak czas trwania oraz stopień intensywności cierpień fizycznych i

psychicznych,
nieodwracalność skutków
urazu, wiek
poszkodowanego, szanse
na przyszłość. Za
czynniki subiektywne
uznane zostały: poczucie
nieprzydatności
społecznej, bezradność
życiowa, niemożność
czynnego uczestniczenia
w sprawach rodziny,
konieczność korzystania
z pomocy innych
osób w sprawach
życia codziennego. Poziom
stopy życiowej
społeczeństwa może
rzutować na wysokość
zadośćuczynienia jedynie
uzupełniająco, w aspekcie
ureczywistnienia zasady
sprawiedliwości
społecznej. Prezentowany
we wcześniejszym
orzecznictwie pogląd o
utrzymywaniu
zadośćuczynienia w
rozsądnych granicach,
odpowiadających
aktualnym warunkom
i przeciętnej stopie
życiowej społeczeństwa
stracił znaczenie, z uwagi
na znaczne rozwarstwienie
społeczeństwa pod
względem poziomu życia
i zasobności majątkowej.
Decydującym kryterium
jest rozmiar krzywdy i
ekonomicznie odczuwalna
wartość, adekwatna do
warunków gospodarki
rynkowej (por. wyrok Sądu
Najwyższego z dnia 14
stycznia 2011 r., I PK
145/10, OSNP 2012 nr
5-6, poz. 66 oraz powołane
w nim wyroki Sądu
Najwyższego z dnia 29

października 1997 r., II CKN 416/97; z dnia 19 maja 1998 r., II CKN 764/97; z dnia 18 listopada 1998 r., II CKN 353/98; z dnia 29 października 1999 r., I CKN 173/98; z dnia 12 października 2000 r., IV CKN 128/00; z dnia 11 stycznia 2001 r., IV CKN 214/00; z dnia 12 września 2002 r., IV CKN 1266/00; z dnia 11 października 2002 r., I CKN 1065/00; z dnia 10 lutego 2004 r., IV CK 355/02; z dnia 27 lutego 2004 r., V CK 282/03; z dnia 28 czerwca 2005 r., I CK 7/05; z dnia 10 marca 2006 r., IV CSK 80/05, OSNC 2006 nr 10 poz. 175 i z dnia 20 kwietnia 2006 r., IV CSK 99/05).

Okoliczności wpływające na określenie wysokości zadośćuczynienia, jak i kryteria ich oceny, muszą być zawsze rozważane indywidualnie w związku z konkretną osobą poszkodowanego i sytuacją życiową, w której się znalazł (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2007 r., I CSK 384/07, OSP 2009 nr 2, poz. 20).

Wysokość zadośćuczynienia odpowiadająca doznanej krzywdzie powinna być odczuwalna dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne (wyrok z dnia

14 lutego 2008 r., II CSK 536/07, OSP 2010 nr 5, poz. 47). Stopa życiowa poszkodowanego nie ma wpływu na wysokość zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, nie może wyznaczać wysokości należnej mu rekompensaty (wyrok z dnia 17 września 2010 r., II CSK 94/10, OSNC 2011 nr 4, poz. 44). Odnoszenie się do wysokości zadośćuczynienia przyznawanego w podobnych przypadkach może mieć również jedynie charakter orientacyjny, ponieważ nie może naruszać zasady indywidualizacji okoliczności wyznaczających rozmiar krzywdy doznanej przez konkretnego poszkodowanego (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03; z dnia 26 listopada 2009 r., III CSK 62/09; z dnia 28 stycznia 2010 r., I CSK 244/09).

W ocenie Sądu, ustalony w niniejszej sprawie rozmiar krzywdy uzasadniał zasądzenie żądanego zadośćuczynienia tj. kwoty 3 000 zł na rzecz każdego z pokrzywdzonych. Kwota ta zdaniem Sądu jest kwotą adekwatną do rozmiaru krzywdy, jaką ponieśli pokrzywdzeni, uszkodzenia ciała, cierpienia, przebiegu leczenia i rehabilitacji oraz faktu, że zadośćuczynienie

ma charakter kompensacyjny, zatem musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Kwota ta złagodzi doznane przez pokrzywdzonych cierpienia fizyczne i psychiczne oraz ujemne, utrwalone już skutki zdrowotne, jakie pokrzywdzony D. S. znosi do tej pory. Zachowanie oskarżonego odbiło się bezspornie na zdrowiu pokrzywdzonych, szczególnie na ich komforcie życia. Rozmiar wyrządzonej krzywdy pomogły ustalić nie tylko zeznania samych pokrzywdzonych, ale także dokumentacja medyczna oraz opinia sądowno-lekarska. D. S. (1) doznał rany płatowej głowy i rany płatowej szyi, które wymagały zaopatrzenia chirurgicznego. Rana szyi skutkowałą także bólowym ograniczeniem ruchomości. Był hospitalizowany na oddziale chirurgii przez 8 dni. Doznał także złamania trzonu mostka. Zmuszony był kilkakrotnie udać na wizyty lekarskie, pozostawał pod opieką chirurga, neurochirurga, psychiatry. Do dnia wyrokowania jego leczenie nie zostało jeszcze zakończone, pozostawał nadal na zwolnieniu lekarskim. Kwota zadośćuczynienia zasądzona w wyroku nie jest wygórowana i mieści się z całą pewnością

w rozsądnych granicach, odpowiadających rozmiarowi doznanych cierpień fizycznych i psychicznych.

To samo dotyczy krzywdy poniesionej przez pokrzywdzoną K. K. (3), która w przedmiotowym wypadku doznała złamania kości przedramienia lewego oraz otarcia naskórka i obrzęku w okolicy jarzmowej prawej. Poza tym zgłaszała subiektywne dolegliwości bólowe lewego ramienia i biodra.

Sąd zasądził więc zgodnie z wnioskami stron częściowe odszkodowanie na rzecz D. S. (1) w kwocie 4.000 zł (twierdził, że z tytułu prywatnych wizyt lekarskich i rehabilitacji poniósł wydatki w kwocie ok. 5.000 zł, czego oskarżony nie kwestionował), a ponadto częściowe zadośćuczynienie na rzecz D. S. (1) i K. K. (3) w kwocie po 3.000 zł na rzecz każdego nich.

Zarobki oskarżonego pozwalają na uiszczenie odszkodowania i zadośćuczynień w orzeczonych kwotach, zwłaszcza, że liczył się z konsekwencjami swojego zachowania oraz z ewentualnymi roszczeniami finansowymi. Należy w tym miejscu podkreślić, że oczywiście doceniając

			<p>walor kompensacyjny w/w środków nie sposób zaprzeczyć, że jednak głównym źródłem naprawienia szkód i krzywd winny być środki pochodzące z obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej kierującego pojazdem mechanicznym, a nie od samego sprawcy wypadku komunikacyjnego.</p>
<p>5. INNE ROZSTRZYGNIĘCIA ZAWARTE W WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
<p>6. INNE ZAGADNIENIA</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			

Zgodnie z art. 66 § 1 k.k. Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. W myśl przepisu § 2 warunkowego umorzenia nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonego wnosił o warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonego, lecz Sąd uznał, że nie zostały w niniejszej sprawie spełnione przesłanki opisane w w/w przepisie.

Po pierwsze nie sposób uznać, by wina i społeczna szkodliwość czynu były nie znaczne. W przedmiotowym wypadku obrażenia kwalifikowane jako wypełniające znamiona z art. 177 § 1 k.k. odniosło dwóch pokrzywdzonych (to już i tak sporo), a ponadto

udział w nim brało oprócz oskarżonego w sumie sześć osób i tylko cudem nie odnieśli oni poważniejszych obrażeń.

Po drugie postawa sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia nie uzasadniały przypuszczenia, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego. Więcej – o sposobie życia oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa wiadomo tyle tylko, że osiąga on stałe dochody w (...) w wys. ok. 400 zł netto miesięcznie, jest bezdzietnym kawalerem, ma wykształcenie podstawowe – zawód: (...), jest współwłaścicielem nieruchomości o pow. 2 ha w miejscowości B., nie był karany sędownie. Nie przeprowadzono w sprawie żadnego dowodu, pozwalającego ustalić cokolwiek odnośnie do szczególnych właściwości i warunków osobistych oskarżonego. Oskarżony nie skorzystał z możliwości, aby zabrać głos we własnej sprawie, w postępowaniu przygotowawczym odmówił składania wyjaśnień, a na rozprawę główną się nie stawił. Nigdy nie wyraził żadnego żalu ani skruchy z tytułu zaistniałego wypadku, nie wiadomo

<p>nie na temat, by choć próbował dowiadywać się o stan zdrowia pokrzywdzonych, czy dążył do zadośćuczynienia ich krzywdzie. Nigdy nikogo nie przeprosił, nigdy nie żałował.</p>		
<p>7. KOSZTY PROCESU</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>IV, V</p>	<p>O kosztach oskarżyciela posiłkowego orzeczono w punkcie IV wyroku na podstawie art. 627 k.p.k. i na podstawie § 11 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 265 ze zm.).</p> <p>O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k., zaś o opłacie sądowej na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.), uwzględniając w tym zakresie sytuację materialną i rodzinną oskarżonego oraz zakres nałożonych na niego w wyroku obowiązków o charakterze majątkowym. Na koszty złożyły się: koszty postępowania przygotowawczego w kwocie 1.162,07 zł, i ryczałt za doręczenia w</p>	

	postępowaniu sądowym 20 zł.	
8. PODPIS		

ZARZĄDZENIE

1. Uchylić prawomocność wyroku,
2. zakreślić w kontrolce uzasadnień,
3. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem przesłać wnioskodawcy,
4. przedłożyć z apelacją lub za 14 dni.

C., 29 grudnia 2020 roku